

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 05/51722 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Dordrecht, van 10 juli 2007 in het geding
tussen:

appellant

en

de Staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 18 oktober 2005 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie een aanvraag van appellant om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 10 juli 2007, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Dordrecht, het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 6 augustus 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 16 augustus 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. P.A. Offers, Lid van de enkelvoudige kamer,
in tegenwoordigheid van mr. H.W. Groeneweg, ambtenaar van Staat.

w.g. Offers
Lid van de enkelvoudige kamer

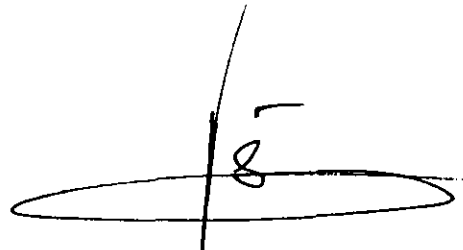
w.g. Groeneweg
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 26 september 2007

32-491.

Verzonden: 26 september 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line extending to the right.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats Dordrecht
Sector Bestuursrecht
Vreemdelingenkamer

procedurenummer: AWB 05/51722

uitspraak van de enkelvoudige kamer

inzake

wonende te eiser,
gemachtigde: mr. B.A. Palm, advocaat te Utrecht,

tegen

de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie, thans de Staatssecretaris van
Justitie, verweerder,
gemachtigde: mr. M.A. Eckhardt, ambtenaar bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst.

1. Ontstaan en loop van het geding

Verweerder heeft bij besluit van 18 oktober 2005 verzonden op 19 oktober 2005 afwijzend
beslist op de aanvraag van eiser tot verlening van een verblijfsvergunning asiel voor
bepaalde tijd.

Tegen dit besluit heeft eiser bij faxbericht van 16 november 2005 beroep ingesteld.

De zaak is op 9 februari 2007 ter zitting van een enkelvoudige kamer behandeld.

Eiser is ter zitting verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde.

Verweerder is verschenen bij gemachtigde.

Voorts zijn ter zitting verschenen mevrouw moeder van eiser, de heer
broer van eiser en de heer kennis van eiser, als door de gemachtigde van
eiser meegebrachte getuigen.

Tevens is ter zitting verschenen R. Vafseghi, tolk.

2. Overwegingen

2.1. Wettelijk kader

Artikel 8:1 van de Awb luidt – voor zover van belang – als volgt:

“1. Een belanghebbende kan tegen een besluit beroep instellen bij de rechtbank.”

Artikel 28 van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw 2000) luidt – voor zover hier van belang – als volgt:

“1. Onze Minister is bevoegd:

a. de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd in te willigen, af te wijzen dan wel niet in behandeling te nemen.”

Voor zover hier van belang luidt artikel 29 van de Vw 2000:

“1. Een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 kan worden verleend aan de vreemdeling:

a. die verdragsvluchteling is;

b. die aannemelijk heeft gemaakt dat hij gegronde redenen heeft om aan te nemen dat hij bij uitzetting een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffingen;”

c. van wie naar het oordeel van Onze Minister op grond van klemmende redenen van humanitaire aard die verband houden met de redenen van zijn vertrek uit het land van herkomst, in redelijkheid niet kan worden verlangd dat hij terugkeert naar het land van herkomst;

d. voor wie terugkeer naar het land van herkomst naar het oordeel van Onze Minister van bijzondere hardheid zou zijn in verband met de algehele situatie aldaar.”

Voor zover hier van belang luidt artikel 1 van de Vw 2000:

“In deze wet en de daarop berustende bepalingen wordt verstaan onder:

(...)

k. Vluchtelingenverdrag: het Verdrag van Genève van 1951 betreffende de status van vluchtelingen (Trb. 1954, 88) en het bijbehorende Protocol van New York van 1967 (Trb. 1967, 76);

l. verdragsvluchteling: de vreemdeling die vluchteling is in de zin van het Vluchtelingenverdrag en op wie de bepalingen ervan van toepassing zijn;”

Artikel 31, eerste lid, van de Vw 2000, luidt als volgt:

“Een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 wordt afgewezen indien de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zich zelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening vormen.”

Artikel 69 van de Vw 2000 luidt – voor zover hier van belang – als volgt:

“1. In afwijking van artikel 6:7 van de Algemene wet bestuursrecht bedraagt de termijn voor het indienen van een bezwaar- of beroep schrift vier weken.”

Ingevolge artikel 4:6, eerste lid, van de Awb is de aanvrager gehouden nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden te vermelden, indien na een geheel of gedeeltelijk afwijzende beschikking een nieuwe aanvraag wordt gedaan.

Ingevolge het tweede lid van dit artikel kan het bestuursorgaan, wanneer geen nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden worden vermeld, zonder toepassing te geven aan artikel 4:5 van de Awb, de aanvraag afwijzen onder verwijzing naar zijn eerdere afwijzende beschikking.

2.2 Verweerder stelt zich op het standpunt dat eiser zijn nieuwe aanvraag niet heeft doen steunen op nieuwe feiten en omstandigheden als bedoeld in artikel 4:6, eerste lid, van de

Awb. De documenten waar eiser in zijn aanvraag naar verwijst zijn allemaal al meegewogen bij het nemen van een beslissing op zijn eerdere asielaanvraag. Het wederom overleggen van deze documenten leidt niet tot een andere conclusie dan in de beschikking van 27 september 2000. Voor zover wordt aangevoerd dat betrokkene ook na de beschikking van 27 september 2000 nog documenten heeft overgelegd en deze documenten derhalve niet meegewogen kunnen zijn bij het nemen van een beslissing op zijn eerdere asielaanvraag, stelt verweerder zich op het standpunt dat deze documenten zijn meegewogen in de beroepsprocedure van betrokkene. Ten overvloede merkt verweerder op dat tijdens de vorige asielprocedure niet getwijfeld is aan de identiteit of nationaliteit van eiser, zodat het overleggen van de originele identiteits- of nationaliteitsdocumenten niet kan leiden tot een andere beslissing dan in de vorige asielprocedure is genomen. Met betrekking tot de verklaring van de Constitutionele Partij van Iran (hierna: CP), gewest Amsterdam, van 21 december 2003 wordt opgemerkt dat in deze verklaring, net zomin als in de al tijdens de asielprocedure overgelegde verklaring van 18 augustus 2002, iets wordt verklaard omtrent hetgeen betrokkene in zijn land van herkomst zou hebben meegemaakt. Niet valt voorts volgens verweerder in te zien dat eiser enkel door een trauma als gevolg van gevangenschap als vluchteling zou moeten worden aangemerkt. Hierbij verwijst verweerder overigens naar de uitspraak van de Voorzieningenrechter van de rechtbank 's-Gravenhage van 3 april 2002, waarin deze heeft overwogen dat van een eventueel causaal verband tussen de door eiser gestelde gebeurtenissen en een eventueel trauma niet aannemelijk is.

Verweerder stelt zich verder, onder verwijzing naar hetgeen is overwogen in het voornemen, op het standpunt dat niet is gebleken dat eiser bij gedwongen vertrek naar Iran in een medische noodsituatie komt te verkeren.

2.3 Eiser heeft aangevoerd dat verweerder zich ten onrechte op het standpunt stelt dat eiser geen vluchteling is. Voorts is in het bestreden besluit wel overwogen dat de door eiser overgelegde documenten: militair boekje, rijbewijs, waarschuwingsbevel en een verklaring van de CP van 21 december 2003 al eerder waren ingebracht, doch verweerder heeft zich ten onrechte niet uitgelaten over het belang ervan voor deze procedure. Ten onrechte is voorts overwogen dat het niet aannemelijk is dat eiser in zijn land van herkomst niet heeft te vrezen voor vervolging. Voorts kan de verklaring van 21 december 2003 niet zijn beoordeeld in de eerdere procedure, nu de rechtbank te 's-Gravenhage al op 3 december 2003 uitspraak heeft gedaan in de eerdere zaak. Verweerder heeft dan ook ten onrechte verwezen naar deze uitspraak en ten onrechte geen inhoudelijk oordeel gegeven over genoemde verklaring. Ook heeft verweerder ten onrechte overwogen dat er geen sprake kan zijn van vluchtelingenschap op grond van de posttraumatische stressstoornis waaraan eiser lijdt, nu op grond van het realaas van eiser als vaststaand moet worden aangenomen dat eiser vanwege het verspreiden van pamfletten voor de CP gedetineerd is geweest en mishandeld. In ieder geval had aan eiser gelet hierop een vergunning op humanitaire gronden moeten worden verleend. Voorts heeft verweerder ten onrechte overwogen dat bij verwijdering van eiser naar zijn land van herkomst geen medische noodsituatie zal ontstaan en zal bij verwijdering naar zijn land van herkomst te vrezen zijn voor een behandeling in strijd met artikel 3 van het Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

2.4 De rechtbank overweegt het volgende.

De rechtbank stelt vast dat eiser eerder, op 5 november 1999, een aanvraag om toelating als vluchteling heeft ingediend en dat verweerder deze aanvraag bij beschikking van 28 september 2000 heeft afgewezen. Bij besluit van 18 april 2002 is het door eiser ingediende bezwaar tegen deze beschikking ongegrond verklaard. Dit besluit is

onherroepelijk geworden door de uitspraak van 3 december 2003, waarbij de rechtbank te 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Zwolle, het beroep tegen dit besluit ongegrond heeft verklaard.

Zoals de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (hierna: ABRvS) eerder heeft overwogen (uitspraak van 4 april 2003 in zaak no. 200206882/1, AB 2003, 315), geeft artikel 4:6 van de Awb voor de bestuurlijke besluitvorming invulling aan het algemene rechtsbeginsel, volgens hetwelk niet meermalen wordt geoordeeld over eenzelfde zaak (ne bis in idem). De bepaling verleent het bestuur de bevoegdheid om een herhaalde aanvraag, waaraan geen nieuwe feiten of veranderde omstandigheden ten grondslag zijn gelegd, af te wijzen onder verwijzing naar het eerdere besluit, doch laat het vrij om inhoudelijk op zo'n aanvraag te beslissen.

Voormeld algemeen beginsel geldt ook voor de rechtspraak: buiten de aanwending van ingevolge de wet openstaande rechtsmiddelen, kan een zelfde geschil niet ten tweede male aan de rechter worden voorgelegd. Voor de bestuursrechtspraak in vreemdelingenzaken vindt het beginsel nadere invulling in het bepaalde in artikel 8:1 van de Awb, gelezen in verband met artikel 69 van de Vw 2000. Deze wettelijke bepalingen verzetten zich ertegen dat door het instellen van beroep tegen een besluit op een herhaalde aanvraag wordt bereikt dat de rechter de zaak beoordeelt, als ware het beroep gericht tegen een eerder besluit. Daarbij geldt dat de wet voor de rechter, anders dan voor het bestuur, niet voorziet in discretie, noch anderszins in uitzonderingen op de regel dat de weg naar de rechter slechts eenmaal gedurende een beperkte periode openstaat. Hieruit volgt dat in het geval van een besluit op een herhaalde aanvraag de rechter direct moet treden in de vraag of aan de aanvraag nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden ten grondslag zijn gelegd. Daaronder moet worden begrepen feiten of omstandigheden die zijn voorgevallen na het nemen van het eerdere besluit of die niet vóór het nemen van dat besluit konden en derhalve, gelet op artikel 31, eerste lid, van de Vw 2000, behoorden te worden aangevoerd, alsmede bewijsstukken van reeds eerder aangevoerde feiten of omstandigheden die niet vóór het nemen van het eerdere besluit konden en derhalve, gelet op laatstgenoemde bepaling, behoorden te worden overgelegd. Is hieraan voldaan, dan is niettemin geen sprake van nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden die een hernieuwde rechterlijke beoordeling rechtvaardigen, indien op voorhand uitgesloten is dat hetgeen alsnog is aangevoerd of overgelegd kan afdoen aan het eerdere besluit en de overwegingen waarop dat rust.

In het kader van zijn herhaalde asielaanvraag heeft eiser tijdens het gehoor inzake nieuwe feiten en omstandigheden op 8 januari 2004 gewezen op een rijbewijs, een militair afzwaaiпасje, een dagvaarding/oproeping en een lidmaatschapskaart van de monarchistische organisatie waarvoor eiser in Iran actief was. Later heeft eiser nog overgelegd verklaringen van de CP van Iran van 27 november 2002 en 21 december 2003. Voorts heeft eiser verwezen naar een verklaring van het Riagg

De rechtbank is van oordeel dat de door eiser aan zijn herhaalde aanvraag ten grondslag gelegde documenten niet zijn aan te merken als nieuwe feiten of veranderde omstandigheden in vorenbedoelde zin. De rechtbank overweegt daartoe als volgt.

Eiser heeft tijdens het gehoor op 8 januari 2004 verklaard dat het rijbewijs hem in 2000 was opgestuurd, het militair afzwaaiпасje een jaar later, evenals de lidmaatschapskaart en dat de dagvaarding/oproeping anderhalf tot twee jaar geleden (de rechtbank begrijpt hieruit: tussen januari en juli 2002) in zijn bezit zijn gekomen.

Gelet op deze verklaring stelt de rechtbank vast dat de documenten, behoudens de

dagvaarding/oproeping, vóór de datum waarop verweerder besliste op het bezwaar van eiser, 18 april 2002, in het bezit waren van eiser. Eiser had deze documenten dan ook tijdens deze procedure kunnen overleggen wat hij, gelet op artikel 31, eerste lid, van de Vw 2000, ook behoorde te doen. Met betrekking tot de dagvaarding/oproeping heeft verweerder erop gewezen dat bij de eerste procedure wel een kopie ervan bij de beoordeling van het asielrelaas is betrokken en de inhoud ervan is meegewogen. Ten aanzien van de verklaringen van de CP van Iran stelt de rechtbank, met verweerder, vast dat de opsteller ervan niets verklaart over hetgeen eiser in zijn land van herkomst zou hebben meegemaakt en mitsdien geen nieuw licht kan werpen op het asielrelaas van eiser.

Gelet op het voorgaande kunnen deze documenten dan ook niet worden aangemerkt als nieuwe feiten of omstandigheden als bedoeld in artikel 4:6, eerste lid, van de Awb.

Met betrekking tot de verklaringen van de door eiser ter zitting meegebrachte getuigen, overweegt de rechtbank dat, om te kunnen worden aangemerkt als een nieuw gebleken feit in de zin van artikel 4:6, eerste lid, van de Awb, sprake dient te zijn van objectieve bronnen die de feiten, gesteld in het asielrelaas, bevestigen, zodat het relaas in het licht daarvan opnieuw onder ogen moet worden gezien. De verklaringen van de moeder en de broer van eiser kunnen niet als een dergelijke objectieve bron worden aangemerkt. De heer daargelaten of deze als objectieve bron kan worden aangemerkt, geeft in zijn verklaring, zoals hij zelf heeft aangegeven: als karaktergetuige, geen nadere feiten over het asielrelaas van eiser.

Gelet op het voorgaande kunnen deze verklaringen niet als nieuwe feiten of omstandigheden als bedoeld in artikel 4:6, eerste lid, van de Awb worden aangemerkt.

Voorts heeft verweerder zich op goede gronden op het standpunt gesteld dat er geen zodanig reëel en concreet risico zou zijn dat eiser bij terugkeer naar zijn land van herkomst een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM zal ondergaan. Het onherroepelijk oordeel dat verweerder eisers stellingen aangaande zijn asielrelaas ongeloofwaardig heeft kunnen achten brengt mee dat een dergelijke schending in beginsel niet kan worden aangenomen. Met betrekking tot de overgelegde medische verklaringen heeft verweerder zich, gelet ook op het advies van het Bureau Medische Advisering op het standpunt kunnen stellen dat terugkeer van eiser naar zijn land van herkomst niet zal leiden tot een medische noodsituatie op de korte termijn, zodat geen reëel en concreet risico bestaat dat eiser bij terugkeer naar zijn land van herkomst een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM zal ondergaan.

Gelet op het vorenstaande is het beroep ongegrond.

Voor een proceskostenveroordeling als bedoeld in artikel 8:75, eerste lid, van de Awb bestaat geen aanleiding.

Gezien het vorenstaande beslist de rechtbank als volgt.

3. Beslissing

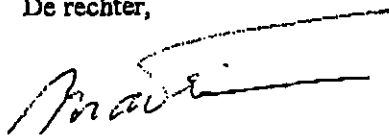
De rechtbank 's-Gravenhage,

- verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gegeven door mr. M.A.C. Prins, rechter, in aanwezigheid van V.A. Van de Weyer griffier, en door de rechter ondertekend.

De griffier is buiten staat deze uitspraak mede te ondertekenen.

De rechter,

Uitgesproken in het openbaar op:

10 JUL 2007

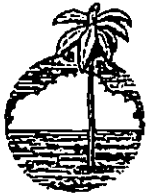
Afschrift verzonden op:

10 JUL 2007

Rechtsmiddel

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State. De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier.

Het beroepschrift dient een of meer grieven tegen de uitspraak van de rechtbank te bevatten en moet geadresseerd worden aan de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage. Men wordt verzocht een afschrift van de uitspraak mee te zenden.

ADVOCATENKANTOOR PALM

Maliebaan 39 A
3581 CC Utrecht
T: 030 234 11 50
F: 030 234 11 53

mr B.A. Palm
mr S. Coenen
mw. A. Lewa (chef de bureau)

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
06 AUG 2007 ✓	
ZAANKR.	
AAN:	✓1
BEHANDELD: DD:	PAR:

HOGER BEROEPSCHRIFT

Raad van State
Afdeling Bestuursrechtspraak
Postbus 16113
2500 BC Den Haag

3503-A

PER FAX: 070 - 365 13 80

Ten behoeve van de vreemdeling

Naam:	
Geboortedatum:	
Nationaliteit:	Iraanse
Geslacht:	m
Woon- of verblijfplaats:	p/a advocaat

te dezer zake domicilie kiezende ten kantore van zijn gemachtigde aan de Maliebaan 39A 17 te (3581CC) Utrecht.

Gegevens van de door bovengenoemde vreemdeling tot het indienen van dit hoger beroep bepaaldelijk gevolmachtigde

Naam gemachtigde:	mr B.A. Palm
Kantoor:	Advocatenkantoor Palm
Adres:	Maliebaan 39A
Postcode:	3581 CC
Plaats:	Utrecht
Telefoon:	030 234 11 50
Fax:	030 234 11 53
Dossiernummer:	0601.06

Omschrijving uitspraak

Instantie:	Vreemdelingenkamer rechtbank Den Haag, zittinghoudende te Dordrecht
Registratienummers:	AWB 05 / 51722
Datum uitspraak:	10/07/07
Datum verzending afschrift:	idem

Advocatenkantoor Palm B.V. is ingeschreven bij de Kamer van Koophandel te Utrecht (nr 30205111).

Alle opdrachten worden aanvaard en uitgevoerd onder algemene voorwaarden, gepubliceerd bij de Kamer van Koophandel, welke u op verzoek worden toegezonden.

Advocatenkantoor Palm B.V. is aangesloten bij de Geschillencommissie Advocatuur.

Iedere aansprakelijkheid is beperkt tot het bedrag dat onder de beroepsaansprakelijkheidsverzekering wordt uitbeaald.

Schatting Derdengelden ABN AMRO rekeningnr 43.82.30.213

GRIEVEN:

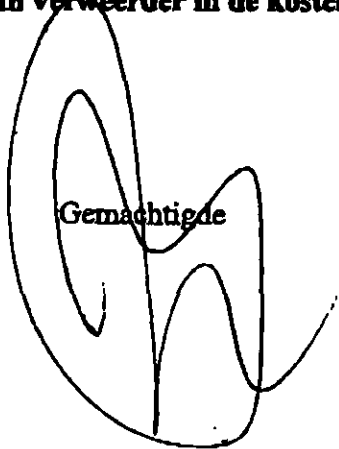
Appellant kan zich niet verenigen met de uitspraak waarvan hoger beroep en voert daartoe het volgende aan.

1. Ten onrechte concludeert de rechtbank dat verweerder juist geoordeeld heeft door te stellen dat appellanten niet aannemelijk zouden hebben gemaakt dat hij nieuwe feiten en omstandigheden naar voren zou hebben gebracht bij zijn herhaalde asielaanvraag. Met betrekking tot de door appellant overgelegde dagvaarding / oproeping meent appellant dat deze wel als novum in de zin van 4:6AWB beschouwd had dienen te worden door de rechtbank, daar in de eerdere procedure slechts de kopie van dit stuk door verweerder is beoordeeld. Omdat het in de eerste procedure om een kopie ging is deze destijds immers niet inhoudelijk beoordeeld.
2. Ten onrechte gaat de rechtbank niet inhoudelijk in op alle door appellant naar vorengebrachte documenten, terwijl dit toch van de rechtbank verwacht mag worden. Immers, appellant heeft aan zijn aanvraag ook een verklaring van het RIAGG ten grondslag gelegd, waarover de rechtbank geen expliciet oordeel geeft. De rechtbank laat voorts na haar overwegingen in deze deugdelijk te onderbouwen en motiveren. Appellant kan niet begrijpen dat de rechtbank verweerder volgt in haar redenering dat appellant niet aangetoond zou hebben dat hij gegronde vrees voor vervolging te duchten heeft indien hij gedwongen zouden worden terug te keren naar het land van herkomst. Appellant heeft gemotiveerd aangetoond dat dit wel het geval is en heeft daartoe de nodige documenten overgelegd. De rechtbank motiveert haar oordeel dat verweerder gevolgd kan worden in haar redenering niet voldoende en handelt derhalve in strijd met 3:46 AWB.
3. De rechtbank beslist gezien bovenstaande ten onrechte dat de beroep ongegrond zouden zijn en dat derhalve geen proceskostenveroordeling wordt toegekend.

Verzocht wordt bovengenoemde uitspraak te vernietigen, het beroep in eerste aanleg alsnog gegrond te verklaren, onder veroordeling van verweerder in de kosten van de procedure.

Utrecht, 06/08/07

Gemachtigde

Bijlage: de uitspraak waarvan hoger beroep

*